

عنوان مقاله:

تحلیل محتوایی هفت بند مولانا حسن کاشی

محل انتشار:

همایش بین المللی جستارهای ادبی، زبان و ارتباطات فرهنگی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

صائم خراسانی - دانشجوی دوره دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه علوم و تحقیقات ساوه

خلاصه مقاله:

عصر صفویه به دلیل توجه شاهان صفوی به شعر مذهبی، شاعران با رویکرد بسیاری، به هفت بند گویی پرداختند و بدین ترتیب «هفت بندگویی» به عنوان یک پدیده در ادبیات این دوره شکل می گیرد. در این مقاله سعی گردید که موضوعات تحول یافته و شیعی که کاشی در اشعارش بیان کرده است، تحلیل و تبیین گردد. پیشینه این پژوهش به مقالاتی پراکنده و اجمالی درباره هفت بند گویی بر می گردد، اما تاکنون تحقیقی مدون و دانشگاهی در این زمینه صورت نگرفته است. اهمیت این جستار در بررسی موشکافانه جایگاه و مضامین هفت بند گویی در شعر حسن کاشی است که می تواند در تبیین الگوهایی مناسب برای علاقه مندان این نوع شعر، امروزه مؤثر باشد. در تحلیل اشعار، افزون بر بررسی نشانه های قداست عدد هفت در ایران، هفت بند گویی و نقش ملا حسن کاشی در هفت بند گویی، مضامین و محتوای هفت بندمولانا حسن کاشی به تفصیل بیان شده است. نتایج اولیه حاکی از آن است که حسن کاشی از قالب و مضامین روزمره خارج شده و رهایی از دغدغه های معمول و یافتن نگاهی عرفانی و معنوی به زندگی از مهم ترین مضامین اشعار او به شمار می رود. با بررسی شعر کاشی این نکته مسلم است که این شاعر، ذوق خود را وقت مداحی خاندان رسالت کرده و مضامین و محتوای هفت بندش را موضوعاتی همانند مذمت وابستگی به دنیا، پرهیز از کبر و غرور، عدم دلبستگی به زر اندوزی، خود شناسی، تواضع و فروتنی، سیری ناپذیری، حماسه ی عاشورا، ظهور منجی و ... تشکیل می دهد.

کلمات کلیدی:

هفت بند، حسن کاشی، مضامین، عرفان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/533135>

